

Prædiken pinsedag 19.5. 2024 kl.10.00

Salmer: 290, 892, 291, præd, 285, altergang, 725

Evangelium: Johannes 14, 15-21

Pinse, - det er en fest for kærligheden.

Og det vil være min røde tråd i dag: at pinse er fejring af kærlighed.

Den kærlighed, der rækker ud. Den kærlighed, der vil få os til at nå hinanden. Den kærlighed, der kan få os til at føle os som én menneskehed, trods de mange forskelle.

Og som kan få os til at ville lytte til hinanden, fordi vi gerne vil prøve at forstå hinanden.

”Mangfoldig, men ens i grunden”, som Grundtvig siger om mennesker, i en salme.

Man kan blive så glad bare ved ordet ”pinse” !

Og endda så mild indeni.

For det er forsommer, med sol og lune vinde.

Men mildheden kommer også fra de fortællinger, vi hører og fra de salmer, vi synger.

For de taler alle sammen om den evne, vi har fået: at vi kan forbinde os med andre. At vi kan tale med andre om de dybeste ting. Og også kan høre, hvad andre siger om det. At vi altså har fået en evne til at ville forstå hinanden.

Pinse fortæller om en forbundethed med alle mennesker, og som stammer fra, at gud allerede har forbundet sig med os. Og ikke vil efterlade os, og overlade os til os selv, som Jesus siger i dag: ”jeg vil ikke efterlade jer faderløse”.

Og den måde som gud har forbundet sig med os på, det er kærlighed. I sine mange forskellige skikkelser.

Kærlighed har mange forskellige skikkelser.

Også den er ”mangfoldig, men ens i grunden”.

Og det, der gør den ”ens i grunden”, det er, at den altid får os ud over vores eget.

Det er kærlighedens kendetegn. At den får os til at række frem, ville nå, vil tage imod. Bygger en bro til det andet menneske. Så forskellig, som man ellers kan synes, at den anden er fra en selv.

Men vi kan -som i ét nu- gribes af, at den anden er et menneske ligesom jeg selv. Med samme længsler efter tryghed og fred. Og med samme vilkår, der indimellem kan være meget svære.

Vi er fælles om at kunne glædes, at kunne tage os af andre og selv blive taget om; -og vi er fælles om kunne svigte og blive svigtet.

Denne forbundethed med andre mennesker, det er ikke noget, ”vi bare har” og hele tiden går og synes og kan. Men vi *gribes* af det, - og derfor giver det mening at kærlighed har med ånd at gøre. For det er noget, der griber fat i os. Det er ikke noget, vi kan holde på eller bare har som en fast del af vores natur. Eller som kun nogen af os har. *Men hver eneste af os har en natur, en skabthed, som kan gribes af ånd; gribes af den ånd, der får os til at ville forsone os med andre, også med uvenner.*

Så da de fortæller om det under, der sker på den første pinsedag, så fortæller de om alle de folkeslag, som de

kommer i samtale med. Og det er alle dem, der tidligere var landets fjender, deres religions fjender. Dem, som man ellers anså for uvenner, som fjender og som SÅ fremmedartede, at man ikke ville have noget med dem at gøre; elamitter, parthere, frygere, romere - for bare at nævne nogle af de mange, som der opremses.

Den kærligheds ånd, der griber dem den første pinsedag og som får dem ud på gaden, det er en *fredens ånd*; den, der rækker ud.

Det er kærlighed, når den tager skikkelse som fred og som forsoning.

Derfor er det så dejligt, og også godt, at den hvide due, som vi bruger som symbol for helligånden, også er symbol for fred.

Tænk, at den hænger dér, under lydhimlen på mange gamle prædikestole, som en lille udskåret hvid trædue. For at huske præsten på, at "det du skal give videre her, har altid med kærlighed og forsoning at gøre".

Og for at huske menigheden på det samme.

For enhver gudstjeneste har Jesus Kristus som sit centrum, med hans bud om, at du skal elske din næste som dig selv. Selv om vi giver os i tøjret. Og synes det er svært. Mener det er umuligt. Kan ikke få os til det.

Kan til tider ikke komme ud over os selv.

Og så står det jo dér og blinker: "du skal elske din gud og din næste som dig selv". Vi får ikke lov til at overse eller overhøre det.

Det er igennem kærlighed, at vi forbundet med gud som vi hørte i evangeliet i dag.

Og vi skal ikke være bange, for at prøve igen og igen, falde igennem igen og igen, ikke altid kunne. For vi er ikke efterladt faderløse, ikke overladt til vores egen kunnen og vilje. En hellig ånd kan gribe os, gribe fat i os, holde os fast, så vi tør række ud mod den anden og de andre, igen. Og igen.

I vores trosbekendelse har vi jo udtrykket "de helliges samfund". Og det vil jeg gerne sige lidt om:

Er det noget, vi er? Som vi er en selvfølkelig del af, når vi tror?

Eller: er det noget, som vi kan kaldes til at være?

Og derefter være som en kendsgerning?

Eller: er det noget, der sker, punktvis og ind i mellem?

Når vi lader helligånden råde os; tage fat i os. Gribe os? For vi kan jo ikke kommandere med guds ånd og heller bestemme, hvor den er og hvem, der har den. Det har altid været en hel basal indsigt i vores tro, - selv om vi kan fristes til at glemme det...

Jeg spurgte for et par år siden Anders-Christian Jacobsen, professor i Århus, om det med de helliges samfund, baggrunden for det begreb. Fordi jeg var nysgerrig på, om det er noget, vi er? eller noget, vi kan blive? eller netop være punktvis, når ånden griber fat i os?

Og han sagde, at i oldkirken, der beskrev man de helliges samfund som "compagneres"/"compagnones" - altså *dem, der deler brød*. Dem, der deler det daglige brød og nadverens brød; et måltidsfællesskab.

At i det øjeblik vi deler, så er vi de helliges samfund.

Når og mens vi gør det.

Så det er altså noget, der ses og mærkes, i det, vi gør.
Det er noget, der sker. Ja, måske ku' vi sige, at de
helliges samfund er noget, der vederfares os. *Sker med
os.* Når vi deler, rækker ud, tager imod.

At dele det daglige brød, det er i dag for os, der lever i
en verden, hvor vi ved så meget om hinanden, blevet en
tvingende nødvendighed. For vi deler jordklode.
Og dén indsigt: at vi er en del af en menneskehed, og
derfor må dele, det ser jeg som en kærlighedens
virkning.

Når dét går ind under huden på os, så har kærlighedens
ånd grebet godt og grundigt fast i os. Guds hellige ånd,
der vil nyskabe.

Vi er skabt, og alt skabt er guds, -skabt af kærlighed.
Også dem, vi ikke tænkte, vi var forbundne med.
I et lille digt af Naja Marie Aidt, åbner hun op for det.
Hun får os ud over os selv, -også når vi har lukket os af,
af sorg. Hun siger:
”Har døden taget noget fra dig
så giv det tilbage
giv dét tilbage
som du fik af de døde
da den døde var levende
da den døde var dit hjerte
giv det tilbage til en rose,
et kontinent, en vinterdag
en dreng, der ser dig an
fra hættens mørke.”

Åh, denne dreng, der ser os an fra hættens mørke, -
måske var det en, vi tænkte, vi ikke havde fællesskab
med...Men så!

Pinse, det er en fest for kærligheden.
Dér hvor vi pludselig mærker en forbundethed med alle
mennesker. Med samme længsel efter fred, fordi vi
kender sorgen over ufred. Med en bøn om forsoning; et
ønske om at bygge bro.

Vi kan også - som i et nu - gribes af en forbundethed
med altet (som man sagde førhen), med naturen; alt det,
vi deler liv med. Når vi vækkes kl. 5 af fuglesang, -eller
hen under aften ikke kan få os til at lukke vinduerne,
fordi der er så meget sang udenfor.

Pinse for os her i norden, det er forsommer; det er blåt
hav og blid blæst, kastanjer der har sat lys, de gule
rapsmarker, det blå hav, duftende syrener overalt.
Og, så: pludselig at få en sansning af, at jeg er en del af
alt dette! Tak at jeg får lov!

Sådan kan det også mærkes, når vi gribes af en
forbundethed til alt levende.

Når kærlighedens ånd griber fat i os.

Amen.
